

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 454. Leonis Pap. Annus 15. Valentin. 30. Marciani 5.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

nomine coniugii abuterentur, à communionem habeantur extra-
nes.
Clerici quoque, qui relicto clero, se ad secularium militiam, &
ad laicos conuulerint, non iniuste ab Ecclesia, quam reliquerunt, am-
moneantur.

Monachi quoque, qui ceptam obseruationis viam reliquerint, &
absque episcopi & absque certis negotiis, vel necessitatibus per re-
giones vagentur alienas, cogunt à disciplina, si se non emendauerint,
ab Abbatis suis, vel à sacerdotibus ad communionem non re-
cipiantur.

Alii quoque Episcopis aliorum clericis gradum augere non li-
ceat.

Quicumque autem vel de laico, vel de clero ministri fuerint ordi-
nati, & obseruauerint si laici, communicare non liceat, nisi
forte reprobauerint criminosos.

Non nisi vnus vxor uiri ydemp, virginibus copulati, diaconi,
vel presbyteri ordinentur.

Poenitentia sane locus omnium pateat, qui conuersi errorem
suum voluerint confiteri, quibus, per scripta qualitate peccati, secun-
dam Episcopis estimationem erit venia largienda.

Quod ita inter presbiteros viros pari consilio & ordinatione
decretum est, ut si quis ex ipsis contra hanc ordinationem agen-
dam esse presumpserit, obtinuit fuisse regnum Ecclesiastica inducitur:
aduersus quem ceteri fratres sui, quasi aduersus contemptores
licet inungere, haecenus Andegaueus Concilium Ro-
manum missum.

L.V. De quo quantum ad Episcoporum, qui interferunt,
nomina pertinet, egregie idem Fronto deprompsit ex
primo Concilio Turonensi, quod post annos octo legi-
tur celebratum sub Severini Consulatu: & quarumnam
Ecclesiarum aliquot ex his Episcopi essent, inuenit, nimi-
rum Victorium, siue Victorium fuisse Episcopum Ceno-
manensem, Leonem Bituricensis, Thalassium hic ordi-
natum Episcopum fuisse Andegaueus, qui idem Tha-
lassius scriptus pariter habetur vni cum dicto Victorio in
Concilio Venetico: quâ ratione idem auctor iure opinatur
non esse congregatum illud Concilium in Venetia Italiae
provincia, sed Venetensi ciuitate in Gallia Lugdunensi,
cui & libentius assentimus, cum sciamus & eiusdem Ven-
netensis ciuitatis in Gallia Episcopum, Modestum nomi-
ne, cum alijs Gallicanis Episcopis sedisse in Concilio Au-
relianensi sub Clodoueo. Habes hæc diligenter explora-
tum, lector, quo tempore fuerit dictum Veneticum Con-
cilium celebratum, nullâ licet Consilium nota perspicua
umquam quo quidem complura leges, que in celebrato hoc
anno Concilio Andegaueus sunt statuta, paulo que fu-
turus repetita. Obseruauit idem vir doctus & alia plera-
que in eo notata digna, sed hæc nobis modò ad historiam
latis.

I E S V C H R I S T I
Annus 454.

LEONIS PAP. VALENTIN. 30. IMP. MARCIANI 5.
Annus 15.

I. QVI sequens est annus Domini quadringentesimus
quinquagesimus quartus, Studio & Aetio Consulibus
Fallis reperitur adscriptus: illum quidem Marcianus, hunc
autem Valentinianus Rome creauit. Sed funeste ipsi Aetio
accidit, ut ipsius Consulatus occisionis eius index sit
positus temporis: nam de ipso hoc anno Marcellianus in
Chronico sub eius Consulatu: Aetium (inquit) Patricium, ma-
gna Occidentalis Imperij salutem, & Regni quondam Attile terror, à
Valentiniano Imperatore cum Boetio amico in Palatio trucidatur,
atq; cum ipso Hesperium cecidit regnum, nec haecenus palatium rele-
uari. hæc Marcellianus.

II. Quomodo autem id molitus sit Maximus Romanus
Senator, Procopius ita narrat: Maximus erat quondam & Se-
natoribus, vni ex stirpe illius Maximi tyranni, quem Theodosius
Senior sustulerat, pro qua victoria Romani quolibet anno festum
agunt: hunc vxor formosissima, sius & pudusissima fuerat: quâ

Valentinianus amore captus cum potius cuperet, vix admodum
ardua fuerit, rem iniquam excogitauit: Maximam inquit ad se in
Palatium venire, quo cum talis colludens, aut certe propositis, un-
nulum eius victor nactus est: hunc clam ad vxorem misit vix ma-
mine, ut quantumvis signo persequeretur, in Palatium saluatum iam
doxiam Imperatricem vegat. Illa subito parit: quam certis, qui-
bus res nota ac mandata erat, praeiussu in aula excipiente, ibique
in Gyneceiurum ducerent, vbi Valentinianus occurrentem, rimae
intulit. Illa post hæc missa domum regressa, calamitatem fatum
suum flere, viximq; magis opere detestari cepit, ut qui exspantem
huic rei dederit.

Maximam vero dolore ingenti percussus, de insidijs contra Im-
peratorem secum meditatur. Cuius videret Aetium tunc maxi-
mum Ducem, qui paulo ante clarissimam victoriam de Attila,
Massigetariis, Scytharumque exercitu armato contra Romanum
Imperium retulerat, succurrit ei ita agere, ut tandem omnem
merita gestorum amiseret, suspectumque illum redderet Impera-
tori. Hic confidera & in mentem reuoca, lector, quomo-
do islem insidijs Aetius periret, quibus ipse olim circum-
uenietur magnum Ducem Bonifacium, cuius occasione
Wandali potui sunt Africa: vnde perspicuo & diuinam
in tarditate in plij patientiam, & exquum in exhibitio-
ne vindictæ iudicium. Sed pergit Procopius: Tempus quo-
que commodum tunc visum, quod longe abesse, quod ipse in eo po-
tissimum Romanorum esset. Cum canebat ager, quorum castro
vix fidissimum corpori sui coram Imperatore tradiderat, vix
persuaderent Aetium nouis rebus fructere. Imperator facile cre-
dens, suspectumque illum habens virtutem, ut interfectur, man-
dat. Fertur & proximum quendam ex Romanis interrogasse, an
vixit foret Aetius mors: illi autem respondisse, hæc ipse videret, bene
an male, se tantum scire, quod ipse dixerat alter a manu incidit.
hæc de Aetio nec Procopius: qui autem subdit de
grassatione Attilæ in Italiam, ea ante Aetij mortem acci-
disse, iam superius perspicue demonstratum est. Quid
verò sublato de medio Aetio Maximus in Valentinianum
molitus sit, suo loco dicendum anno sequenti. De Aetij
porro nec est verus Sidonij Apollinaris in detestatio-
nem Valentiniani:

Aetium Placidium nulli autem semivir amens.
Manibus etiam ipsius Valentiniani Imperatoris necatum
esse Aetium, auctor Miscellæ testatur. sed ita autem eum
Castidorus: Aetium Patricium in Palatio manu Valentiniani
Imperatoris extinctum est: Boetium vero Praefectum Praetorio ab amico
eius circumstantibus interceptum. At de Consulatu & nec Aetij
latis: iam reliquis anni huius res gestas prosequamur.

Sanctus Leo Romanus Pontifex, ut componeret res
Orientalis Ecclesiae omne adhibens studium, plures hoc
anno eade causa ad Marcianum Imperatorem literas de-
dit, ac primum quidem sexto Idibus Martij, quibus labo-
rantem magno discrimine commendat Ecclesiam Alexan-
drinam, itemque Proterium recens eius creatum Anisti-
tem, cuius anno superiori sincere fidei professionis litte-
ras accepisset. In his quidem curandis, primo, vnde mor-
bus irrepressibilis docet, atq; mox presentaneum remedium
affert his verbis: Quia vero quorundam hereticorum versata
nequitia ad contrahendam aeternam simplicitatem & solam meâ,
quam à beata memoria Flavianum dedi, salasse perhibetur, ut
commutatis quibusdam verbis vel syllabis, vocedorem me Nesto-
riani erroris adferant: Obsecro venerabilem clementiam vestram,
ut eandem epistolam per fratrem meum Iulianum Episcopum, vel
eos, quos idoneos ad hoc opus pietas vestra delegerit, in Graecum
sermone inuicem integre diligenter, translatam, per Iulianum
latorem sub vestri signaculi impressione deseri, tradendam Iuda-
cibus Alexandrinis, qui cum clero & plebi ipsius ciuitatis cum pre-
dictorum Episcoporum predicationibus, qui & meo scripto consen-
tiant, faciant recitari: ut agnoscant se saluati hominum frau-
de vltius decipi non debere. & probentur Apostolice sedis
discipuli, quod quam nec Iulianus, nec Nestorius vltim
obstant locum: quia sicut alios hereticos, ita & ipsi damnant.
hæc S. Leo.

Quænam autem fuerint, quas dicit predicationes Ep-
iscoporum esse vna cum epistola ad Flavianum Alexan-
drinis significandas, superius manifestarunt, nemp labo-
râsse se ad conuincendos & redcendos Alexandrinos ad
fidem

III. Quid in
VALENTINIANUM
MAXIMUM
MORTUUM
VIT.

VALENTINIANUS
PRO-
COPIUS
TANDI-
MUS
d. 15. E.
p. 69.

S. LEONIS
EPISCOPI
LA AB
MARETI-
CIO VAL.

V.

fidem Catholicam, ut quicumque ipse scripserit in dicta epistola ad Flavianum, ea cuncta probata restataque redderet assertionibus Alexandrinorum Episcoporum illum, qui maiori apud eos gloria claruissent. nam ait: Et ne memorari non inferre & propria dicta epistola videatur adstruere. videntur autem Patrum, qui in Ecclesia presunt, scripta referantur: & quid beatus Athanasius, quid Theophilus, quid Cyrillus, quid etiam Orientales magistri de incarnatione Domini senserint, recognoscant. Et paulo post: Sed nunc (ut dixi) hic docendi optimus modus est. ut patrum normam sensuum linea Alexandria plebs & cleri acribus innotescat, ac si qui sunt, qui nostra scripta desistant, illis saltem, qui nobiscum apostolicis sensibus congruunt, acquiescant. haec sanctus Leo ex diuino plane de prompta Spiritu: Nam hoc unum exhibuit Ecclesiae Alexandriae remedium satis esse potest ad expurgandas haereticas omnes cunctas Ecclesias, prouocando nimirum singulas ad illos doctores, qui in eius doctrina & sanctitate claruerunt, à quibus & Evangelium vel predicatum ipsius, vel propagatum fuisse constat. Haec quidem (ut diximus) sexto Idibus Maias Leo Pontifice ad Marcianum.

QVS RE
OTA PE
DE CA
T MOI
CA PRE
L. CASIO

TALYRKS
REMEDII
VM AD
CONVIN
GENDAS
D. M. F. S.
H. B. E.
S. S.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

VL
MARCIA
NVS RE
SIX HT
ADVER
SVS HE
RETICOS.

Præterea Apollinarista, vel Eurychianista non ecclesias, non monasteria sibi construant: parasynaxei & conventicula tam diurna, quam nocturna non contrahant: nec ad domum, vel possessionem cuiusquam, neque ad monasterium, vel quencumque aliorum locum operaturi se aut sanctissima congregentur. Quod si fecerint, & hoc factum fuisse domino valentis conspicerent: post rem in examine iudicij approbatam, domum vel possessionem eam, in qua conuenerint, vel monasterium, eius ciuitate Orthodoxa Ecclesia in cuius territorio est, iubemus adici. Si vero ignorante domino sciente Ardo eo, qui possessionem domus exigit, vel adire, vel condicere prædij, parasynaxes & conventicula interdicta collegimus: condicor, vel procurator, sine alter, vel quicumque eos in domum, vel possessionem, vel monasterium receperit, & passus fuerint illicita parasynaxis, conventus, celebrari, si vili & abicte sint conditioni, suisque publicis & in penam suam & in aliorum coercerent exemplum: si honesta vero sint persone, decem libras auri multa nomine Fisco nostro cogatur inferre.

Nullum præterea Apollinaristam, vel Eurychianistam ad aliquam iubemus aspirare militiam: & si inuenti fuerint militare, singulo soluto, hoc est hominum & Palatii communionem priuentur: nec in aliqua, nec in qua nati sunt ciuitate, vel vico, aut regione versentur. Si qui vero in hac alma vrbe nati sunt: tam sacratissimo Comitatu, quam omni per prouincias metropolitana ciuitate pellantur. Nulli insuper Eurychianista, vel Apollinarista publice vel privatim conuocandi cotus, vel circulos contrahendi, & de errore heretico disputandi, ac peruersa eum facinorosi dogmata asserendi tribuatur facultas. Nulli etiam contra venerabilem Chalcedonensem Synodum liceat aliquid vel dicere, vel scribere, atque emittere, aut aliorum dicta vel scripta super eadem re proferre. Nemo huiusmodi habere libros, & sacraloga scriptorum audiat monumenta seruare. Quod si qui in his criminibus fuerint deprehensi, perpetua deportatione demerentur. Eos vero, qui dissensu studio adherent de insanis hæresi disputantes, decem librarum auri, que Fisco nostro inferenda sunt, iubemus subire de ipsorum, vltimo etiam supplicio coercerentur, qui illa docere tentauerint. Omnes vero huiusmodi chartæ ac libri, qui sanctissimum Eurychianista & Apollinaris complexi fuerint dogmata, incendio concrementur, ut facinorosa peruersitatis vestigia flammis combusta deperant. Aequum namque est, ut immansissima sacrilegia par-pa-na magnitudo percellat. Scenibus Modulatoribus pronuntiarum, eorumque, appertitoribus, Desinctoribus etiam ciuitatum, quod si ea, que legi huius religiosissimæ sanctione iussu danda decernimus, aut neglexerint, aut aliqua permissum temeritate violari; denarium librarum auri multam Fisco nostro inferre cogentur, insuper etiam excommunicationis iuxta periculum sustineant. Dat. Constantinopoli, Idibus Augusti, Constantio & Ruffo Consulibus, sed eadem haec ad huius anni Consules Studium & Aetium. Quod si non mutandos Consules quis pertinaciter asseruerit: tunc necesse ipsi erit, ut titulum legis mutet, ac pro Valentini no & Marciano restituar Maiorianum atque Leonem. Sed cum hac constitutione Imperator proficitur se contra Eurychianos alias edidisse sanctiones, nihil est, quod ad Leonem post eum in Oriente regnantem, ipso primo sui imperij anno, qui dictis Consulibus confignatur, spectare possit. Porro qui te veram legem sanctissimam Marcianus Augustus, idem in transgressuros eius animaduertisse reperit: Item in fautores Dioscori, qui turbas Alexandriae excitabant, ab Ecclesia pulsis, in exilium mitti præcepit, ut fidem faciant litteræ Orthodoxorum Aegyptiorum ad Leonem Imperatorem post necem Proterij quæ, quæ suo loco recitabuntur. Modò ad Leonem Romanorum Pontificem redeamus.

Sequenti mense post datam epistolam ad Marcianum Imperatorem, decemoseptimo Kal. Maij ad eundem de Anatolio Episcopo Constantinopolitano, cum factum, quo erectus erat, demississe videretur, haec scribit: Constantinopolitano Episcopo ad omnem pietatis profectum presentimentia vestra docetur exemplo: Si fideliter vestri acquirat hortatibus, habebit me sincere gratie animam, tantum ut quod verbum spondet, corde perficiat. Si vero qua Deo & pietati vestra displiceat: pertinaciter intentione à lege: alia mansuetudine vestra reuerentia, utrumcumque omnibus, & pro omnibus vobis quæque ad necitibus, aduersus super eorum librorum constantiam quem quid sapè dicendum est) m. Item pro andis actibus fratrum à heretate comple.

IX

X

XI

XII

XIII

XIV

XV

XVI

XVII

XVIII

XIX

SVTH
8

XII.

MARCIA
NI SAN
CTIO
CONTRA
ANATO
LIUM.

completi. hac de Anatolio ad Imperatorem.
Persuasiu igitur litteris Leonis Pontificis Marcianus Augustus, Anatolij repellit audaciam, nihilq; ipsum sibi voluit de sedis primatu amplius arrogare, sed iussit stare decretis sacrosancti Niceni Concilij: quod studuit innovare, publicâ sanctione hoc anno data sub dicto Constantibus Actio & Studio, quâ omnibus notum fecit, nihil penitus innovandum de privilegiis antiquis concessis Ecclesijs. Quinetiam omnia cassâ reddidit: quæcumq; ex ambitione Anatolij contra antiquos canones Chalcedone præsumpta essent de primatu Constantinopolitana Ecclesiæ. desideratur ipsa quidem integra sanctio, cuius tantum fragmentum in Iustiniano insertum est Codice. Puto enim, deditâ operâ eam esse decurtatam sanctionem de abrogando primatu sanctam, eò quòd ipse Iustinianus contrarium postea firmare voluit, cum sua sanctione eadem primatum contulit. Sed reddamur hic eiusdem sanctionis Marciani fragmentum illatum in Iustinianum (vt dictum est) Codice, istis verbis b:

Imp. Valentiniarius & Marcianus Augg. Palladio Prefecto Prætorio.

XIII.

MARCIA
NI SAN
CTIO DE
PRIVILE
GIIS EC
CLIASTI
CIS.

Privilegia, quæ generalibus constitutionibus universi sacrosancti Ecclesijs Orthodoxæ religionis reverè principes præstiterunt, firma & illibata in perpetuum decernimus custodiri. Omnes sane pragmaticas sanctiones, quæ contra canones Ecclesiasticos interveniunt gratia vel ambitionis elictæ sunt, suo robore & firmitate vacuatas esse precipimus. Et quia humanitatis nostræ est, egerit præcipere, ac dare operam, vt pauperibus alimenta non desint: salaria etiam, quæ sacrosanctis Ecclesijs in diversis speciebus de publico hærentis ministrata sunt, in eorum more quos, inconvulsa & a nullo profusè immixta præstari: liberditatis, huiusmodi præstata perpetuam tribuimus firmitatem. Data Actio & Studio Consilij, quam quidem legem vt dicamus à Marciano potius, quam à Valentiniario sancitam, cum vtriusque Imperatoris habeat nomina inscripta: Præf. Palladij nomen, ad quem data est, Marciani esse necessario fateri admonet: etenim ipse Constantinopoli gerebat Præfecturam, vt ex Nouellis eiusdem Marciani Imperatoris apparet. Quæ autem de sua emendatione idem Anatolius ad S. Leonem hoc anno rescripserit, ex redditis ad eundem ab ipso Pontifice litteris satis potest intelligi, nimirum recepit in amicitiam, quem ab archidiaconatu deposuerat: & prouidum in illius gradum Andream Eutychemum in ordinem redegit: quem quæ cepit destituisse, quibus primatum Ecclesiæ Constantinopolitanae quaesierat. Sed quòd magni momenti res hæc sunt: quomodo commotus Magni Leonis rugitu, petere refectusque ille pariter, reddimus hic de his ad eundem Anatolium scripta in epistola verba, quæ sunt huiusmodi:

XIV.

ORDEM
PER A
LEONIS A
NATOLI
UM.

Quod ergo in Constantinopolitana Ecclesiâ quadam in officio clericorum correpta significat, vt & Actium presbyterum in gratiam tuam affectionem, renouaveris, & Andream archidiaconi actione submoneris: nobis placuisse rescribo, quia excommunicationem tuam vt optabam plurimum exigit & commendat. Et merito post correctionem in excommunicationem delinuit, quod reprehensum obnoxium videbatur, cum hereticorum prouellione, & sanctæ memoriæ Flavianus iniuriis graueretur: quæ nunc simul ab omni offensione cum tui (vt volui) laude cesserunt, quia in ordinem suum que fuerant turbata redierunt. Andream sane, quia rationabiliter archidiaconi est priuatus officio, & Euphratam, qui sanctæ memoriæ Flavianus (vt conper) improbus exiit accusator, si professionibus plenissime scriptis non nimirum Eutychemum hæresim, quam Nestorianum execrabile dogma condonant, & quoniam vniuersa est præstantia correctis, presbyteros consecrabis, vt sibi remedium Catholice fidei sentiant profuisse, electio primatus & probato, qui archidiaconi officium possit implere, quem nulla vniquam prædicatorum impietatum fama resperit. Ceteri verò, quos parreatus inuoluerat, si veniam simili professione cum satisfactione deposuerint, suis ordinibus reformentur: huius tantum ad officium primatum admittit, quos ab omni errore liberos esse constituit. Vides ne, lector, S. Leonem suo arbitrio adeo longe positam moderari Constantinopolitanam Ecclesiam, petende

ac in Romanæ vrbis suburbij esset constituta: Sed quod ad illam de primatu causam pertinet, ab ea infania respuit Anatolium laudar: redarguens tamen frigidam ab eo excusationem assertam, emendationem verò maxime probans, hæc ait:

Illam autem culpam quam de augenda potestate, alienâ (vt offeru) adhortatione contraxerat, efficitur atq; sinceris tua elaritas diluisset, si quod tentari sine tua voluntate non potuit, non ad sola clericorum consilia transiisset: quia sicut in mala suatione delinquitur, ita & in mala confessione peccatur. Sed gratum mihi, frater carissime est, quod dilectio tua profectur sibi displicere, quod tunc etiam placere non debuit. Sufficit in gratia communis regressum professio dilectionis tue, & attestatio Principi Christiano: nec videtur tarda correctio, cui tam venerabilis assessor accessit. Abicitur penitus in concessis iuris, qui dissonantiam fecerat appetu, &c. Vides igitur frustra nîsum sexcentorum Episcoporum suffragij Anatolium, dum vnus ei restitit Romanus Pontifex super omnes & in omnibus arbiter, & aduersus omnes legitimus legum Ecclesiasticarum vindex & custos, qui solas irritum reddat, quòd Concilium sexcentorum Patrum sententijs comprobasset.

Ad hæc nîsper iisdem ad Marcianum Imperatorem S. Leo litteris datis aduersus inprobam Eutychemi fontemem adhuc in exilio hæresim ista conscripsit: Quia verò suggestiones meas pro tranquillitate Catholice fidei libenter accepisti, significatum mihi fratris & Coepiscopi mei Iuliani Permonone cognoscite, Eutychemum impium pro suo quidam merito exulare, sed in ipso sua damnationis loca multa aduersus interpretatem Catholicam blasphemiarum desperationis venena profundere: & quod in illo totum mundum horruit atq; damnauit impudenti matore, vt innocentes deciperet possit, enouere. Plenum in querationis asimo, vt vestra clementia ad longinquiora eum intret & feretiora transferri. Monasterio verò eius Constantinopoli constituto, in quo habitatores ipsos monachi Evangelicæ apostolicæ doctrinæ crebris sunt & plenius roborandi: salubriter (vt arbiter) sper, si, qui ipse monasterio preposito esse dicitur, a societate venenatoris vestri Episcopi, quem in specialis proper fidem illie esse constituti, non recedat, cuius assidua visitatione profectus seruos non detur illi habitantium possit argeri. hæc S. Leo. Quid verò post hæc factum sit de Eutychemo, ignoratur.

Quod autem pertinet ad res Palæstinas: Iuuenalis Episcopus, quem anno superior reuerfium diximus in suam Ecclesiam, pacifice agens, hoc anno legatos misit ad S. Leonem Romanum Pontificem, simulque dono dedit partem ligni sanctissimi Christi Crucis: Accepit illud gaudio animo ipse Leo: sed rescribens noluit prætermittere dignam, quam ob res præteritas ceperat gestas obiturationem ille commiserat: ad ipsam igitur hoc anno, dictis consiliis, scribens, hæc habet ipso exordio epistolæ:

Acceptis dilectionis tue litteris, quæ ad me filij nostri Andream presbyter & Petrus diaconus detulerunt, gratias quidem sum quod tibi ad Episcopatum tui sedem reuere licuisset: Sed consuetudinis in recordationem obnoxium, quod te per apostolam excessus laborare fecerunt, delati aduersitation tuarum temeritatem tibi fuisse maiestiam, & resistendi hereticis constantiam perdidisse, hæc existimant non esse tibi liberum, vt eos auderes & arguere, quos tibi professus sit in suo errore placuisse. Beata enim memoriæ Flavianus condamnatio, & impio Eutychemi receptio, quia usq; Domini nostri Iesu Christi secundam carnem negauerunt: & paulo post: Vnde quia in tempore indulgentiæ respicientiam magis, quam perniciam delicti: ita gaudio te collessem recepisse medicinam, vt fides ab hereticis impugnata tandem populo esse desinor. Quamuis enim nulli sacerdotum liceat nascere, quod prædicat, quoniam qui negat, ignorabitur: inexcusabilior tamen est omnibus imperiti quilibet Hierosolymis habitans Christianus, qui ad cognoscendam veritatem Evangelij non solum paginarum sed scripturam locorum testimonij eruditur, &c. pluribus verò docet & monet pro fide sincera strenue agere, & ad postremum de misso sanctæ Crucis ligno gratias agit.

His itaque Leonis Papæ litteris eum flagis excitatus Iuuenalis Episcopus, in Palæstina provinciale Concilium collegit, in quo ad expurgandam ab hæresi totam prouinciam illam, omnibus fidem Catholicam statuam pro-

XV.

ASSICIT
CYR A M
ER MA
A A
XV TO M

XVI.

d Leo E
154. 70.
DE EV
TYCH
LONGVI
IN EX
LIVM
PELLIN
DO.

XVII.

e Leo Ep
72.

XVIII.

LEO RE
DARGVI
EVEKA
LEA EST
COQPM.

XIX.

posuit. Extat adhuc Synodalis eiusdem Concilij epistola scripta ad Archimanditas & monachos eiusdem provincie Palæstinæ: est eius exordium: Cùm summus & primus Apostolorum Princeps dixisset: Tu es Christus, &c. habetur inter epistolas virorum illustrium scriptas pro Concilio Chalcedonensi. Porro in litterarum Ispictricis primo loco positus legitur ipse Iuvenalis Hierosolymorum Episcopus, secundo verò loco Irenæus Episcopus Cæsariensis Ecclesie, quæ ex decreto Nicæni Concilij constituta fuit totius Palæstinæ metropolis, aduersus quod ipse sibi Iuvenalis arrogauerat primatum: cuius rei causâ idem S. Leo eidem magnopere resistit, cùm hac accepisset à Maximo Episcopo Antiocheno, ad quem de eodem talia sibi arguente Iuvenale ista respondit:

Subrepenti occasione non prætermisit ambitio; & quoties ob incurrentes causas generalis congregatio facta est sacerdotum, difficalis est, ut cupiditas improborum non aliquid supra mensuram suam molitur appetere: sicut etiam in Ephesina Synodo, qua impium Nestorium cum dogmate suo perculit, Iuvenalis Episcopus ad obtinendum Palæstinæ provincie principatum credidit se posse sufficere, & insistentes ausus per commenta scripta firmare: Quod sancte memoris Cyrillus Alexandrinus merito correpsit, scriptis suis mihi, quid prædicta cupiditas ausu sit indicavit, & sollicita prece multum poposuit, ut nulla illius conatibus præberetur assensio. Nam cum epistola ad nos exemplaria direxisset sanctæ memorie Cyrilli, eam in nostro sermone requisitam, nos authenticam nobis reperisse. Hoc autem proprium definitionis meæ est, ut quantumlibet numerus sacerdotum amplior aliquid per quorundam subreptionem decernat, quod illis trecentorum decem & octo Patrum constitutionibus inneniatur aduersum, id iustitie consideratione cassetur: quoniam vniuersæ pacis tranquillitas non aliter poterit custodiri, nisi sua canonibus reuerentia intemerata seruetur. hæc Leo.

Vides igitur in Iuvenale nihil optimo dignum Episcopo reperiri, & secundum præcipientiam illam, in bello ceruum, & pace se præstitisse leonem: qui malis artibus, mentisq; scriptis contra Nicænum Concilium inuadens iura primatus, licet Cyrillus primò eidem (& dictum est) resistisset in Concilio Ephesino, ac S. Leo penitus cassum reddidisset quicquid ab eo usurpatum esset; adhuc tamen non erubuit in dicta Synodo ante Cæsariensem totius Palæstinæ Primatem locum sibi principem venticare, qui (vt Leo redarguit) nec inter Episcopos inferiores ob violatam fidem pacemque Catholicam locum habere dignus erat; sed bono pacis, indulgentiæ Romani Pontificis factum esset, vt post lapsum federet Episcopos. Quòd autem sanctus Leo dicat, ea de re tempore Concilij Ephesini Cyrillum Episcopum Alexandrinum ad se scripsisse; puto intelligendum, vel ad se, hoc est, ad Romanum tunc existentem Pontificem, vel (quod magis placet) quòd eodem tempore esset ipse Leo Ecclesie Romanæ Archidiaconus, & eiusdem Ecclesie negotia pertractaret. Sed de Quenale hæcenus.

Hoc ipso anno Vandali, qui Africam occupabant, pyratiam exercentes, Siciliam insulam deprædatis sunt. Id cùm alii complures scribant, est de his querela Paschasinus Episcopi Lilibæi in Sicilia in epistola hoc anno (vt diximus) ad Iulium Lednem scripta, qui cum litteris fuerat consolatus; in cuius exordio hæc de his habet: *Epistolarum vestrarum scripta, diacono Pano Antiana Ecclesie Silano deprecante, percipi: qua nuditate meæ atque erumnis, quas amarissimè capimus, & faciente incurri, solacium in omnibus atque remedium attulerunt, caelesti rore animos recreantes, atque omne, quod triste fuerat absurgentes. Ado Viennensis de his agens in Chronico, hæc de eadem elade ex eodem auctore: Vandali Carthagine captâ, Siciliam quoque deleverunt: cuius captivitatē Paschasinus Lilibæi anno Antistes in epistola, quam de ratione Paschatis Papa Leonis scripsit, meminit. hæc ipse, licet captivitati Carthaginensium malè conuulgat Siciliæ insule cladē, cùm ante annos quindecim illa contigerit. Sed & ex eadem Paschasinus epistola corrigendus est Victor, dum tradit hæc post Valentini Augusti obitum facta esse, qui contigit anno sequenti: nam antè post eius mortem Genserici totius Africae antistes obtinuit necnon & insulas maximas Sardiniam, Siciliam,*

Corficam, Elulam, Maioricam, Minoricam, & alias multas, & superbiam sibi conseruata defendit. hæc Victor, qui (vt dictum est) Paschasinus justificatione corrigitur: Sed excusari potest, dicitur diuersam fuisse huius anni per Genserici factam pyratiam graffationem, ab illa inuasionē, cùm post Valentini obitum omnibus illis potius est insulis, & sub tribus redegit.

Hoc eodem anno, Aetio adhuc viuente: Attila (inquit Marcellinus) *Aetij horratu noctu mulierum manu sulcro conseruit. Quidam verò sanguinis reiectione cum necatum perhibent: hæc sub anni huius Consulibus Marcellinus, Calliodorus autem sub anni superioris Consulatu. Porro feminam hanc rec. 6. amatam ab Attila, cùm Hildiconem plures nominent, Micholtam alij; Paulus Diaconus in sua historia rerum Romanorum, quam appendicè posuit ad Eutropium, Indicto eam appellat, nisi lit mendum in codice, cum de Honoria sorore Valentini Augusti, filia scilicet Gallæ Placidie, eiusmodi etiam textu historiam, vbi agit de Attilæ interitu: Igitur Attila tali modo à sua sauita repressus, reliquâ Italia, Pannonias reperit. Ad quem Honoria Valentini Principis germana, dum à fratre ob decus pudicitie districte seruaretur, suam eunuchum dirigit, quatenus eam sibi à fratre in matrimonium excoerueret. Accepit itaq; hoc Attila nuncio, qui iam Italiam excesserat: nec tamen satigato exercitu regressi poterat: mandat Valentini Imp. militans pœiora se proximè illaturum Italia, nisi mox eius suam germanam cum parte regni debita transtulisset. Qui reversus ad propria sedes, supra plures, quas habebat uxores, puellam valde decoratâ Indicto nomine, sibi in matrimonium iunxit. Ob tantum nuptias profusa conuiuia exercebat, dum cautum vini, quantum nunquam antea in simul bibisset: cùm supinus quiesceret, eruptione sanguinis, qui ei de naribus solitus erat effluere, suffocatus & extinctus est. Eadem deniq; apud Constantinopolim nocte, Marciano Imp. in somno hominum apparet, arcum Attilæ fractum ostendit. Hæc Paulus.*

Porro quod ad Honoriam spectat, quod vnicum Romæ aureum numisma reperitur, illud ipsum hic tabitedendum curauimus, sic enim hic habet:

Quod hæcenus ignoratum fuit, habes hic nominatam Honoriæ, Augustam, licet nulla sit mentio, apud Latinos vel Græcos scriptores de eo nomine & dignitate ipsi collata, quam reuera conseruatum esse, ex eo etiam intelligi potest, quod Attila cùm ipsam sibi dari petiit in uxorem, partem quoque Imperij ipsi debita (vt superius dictum est) sibi ab eius fratre Imperatore tribui aequè postulauit. ex quo ipsam eiusdem Imperij cum fratre fuisse consortem intelligi potest.

Ab Attila obitu contextuit Eugipius Abbas suam historiam, quæ profectus est res gestas S. Severini Notici Apostoli nominati, ita exordiens: *Tempore quo Attila Rex Hannonum de sanctus est, in vtraque Pannonia cateruq; confinis Danubij res tunc ambigua: ac primò inter filios eius de obitu regno magna sunt exorta certamina: qui morbo iniqua dominationis inflati, materiam sui sceleri acciperentur interitum. Quibus diebus sanctissimus Dei famulus Severinus de partibus Orientis in Pannoniam veniens, morabatur in oppido, quod Casturum dicitur, vbi secundum Eua gelicum & Apostolicam doctrinam omni pietate preditus in confessione Catholica fidei venerabile propositum sancti operibus adimplebat.*

At quod audis, de partibus Orientis aduenisse ad Noricos Severinum; haud tamen pntes eum hominem fuisse Orientalem; sed Latinum potius, ex eiusdem Viege scriptore Eugipio ipsius discipulo intelligi potest. Cum alioqui patriam atque genus suum, inanis glorie vitandæ gratiâ, celare voluerit, vt idè auctor in epistola ad Paschasinum

Extat tom. 2. Conc. no. na edit. IYVINA LIS AR R O A T PRIVILE G A E C CLES CASARIENSIS. Leo E. pist. 02. XX. LEO PAP. IRRITAT QVÆ IV VINALIS VYKRA RAT.

XXI. IYVINA LIS EPI SCOPVS QVALIS.

XXII. CLADES INSVLA SICILIE.

Apud Leonem post Epist. 03.

XXIII. DI INTA RITVAC TILA.

Uitro vel Iulio.

XXIV. Hæc in suo ma. talis P. signa. nam Rom.

XXVII.

XXVIII.

XXIX. SEVERINI NOTICIAE NORICORVM DE PROCVTE.

XXXV. Altum.

XXXVI. S. SEVERINI HISTORIA.

sum diaconum data testatur his verbis: Cum multi igitur sacerdotes & spirituales viri, nonnulli & laici nobiles atque religiosi, vel indigenae, vel de longinquis ad eum regionibus confluentes sepe histerent, inter se querentes, cuius nationis esset vir, quem tantis cererent fulgere virtutibus; nec vllus ab eo penitus audebat inquirere: tandem Primitivus quidam presbyter Italiae nobilis, & totum auctoritatis vir, qui ad eum confluxerat, tempore, quo Patricium Orbes inique peremptus est, interfecit: eum metuens, eo quod interfecit velut pater fuisse diceretur: Post multos itaque familiaritatis adeptus dies, erupit quasi praemissis, & a sciscitatus est, dicens: Domine sancte de qua provincia Deus huius regionibus tale lumen donare dignatus est? Cuius Dei faceret primum hilaritate respondit: Si fugitivum putas, para tibi pretium, quod pro me ipso, cum fuero requisitus, offerre. Huius talia senior max subiiciens: Quid prodest (inquit) seruo Dei significatio loci vel generis sui, cum post sit tacendo, facilius vitare tacentiam, vapore frivolum, quae necesse est cogitare, quam requirere? Verumtamen fito, quia Deus, qui te sacerdotem fieri praestitit, ipse me quoque periculis huius hominum interesse praecipit. Tali memorata presbyter responsione contuit, nec quicquam ante vel post beatum virum super hac parte periculi praesumpsit. loquela tamen ipsius manifestabat hominem omnino Latinum; quem constat ad quandam Orientis solitudinem servare perfectionis vitam fuisse profectum, atque deinde post ad Norici Ripensis oppida Pannoniae Superioris vicinia, qua barbarorum crebris prehebantur incursionibus, divina compulso revelatione, venisse: sicut ipse clauso sermone tamquam de alto aliquo referte solitus erat, nonnullas Orientis vrbes nominans, & iterum immensa pericula se mirabiliter transisse significans. hae Egiptus in epistola ad Paschasium praefixa ipsius Seuerini Vita, quae desideratur in ea, quam edidit Surius, sicut & plerumque alia habemus aut ipsam integram in nostra bibliotheca, eamque claudite eiusdem Paschasij diaconi epistola ad eundem Egiptium reddita, de qua inferius.

XXVII. Quod autem ad ipsius Seuerini genus pertinet: fuisse illud sane clarissimum, quod ob humanam vitandam laudem silentio obvolutum reliquit, vniuersique facile poterit opinari: quam minimè timuisset, si humililoco, obsecranda que ortum profapia dicere potuisset. Seuerinus quidem Romae inter Senatores claros luxisse, Falisq; sepe dedisse nomina Consulium, ipsa Consulatus tabulae delect.

XXVIII. Quod igitur qui perfectionis vitae studio (vt idem ait Egiptius) profectus erat in Orientem, inde recesserit, causam illam planè patere vides, quod his temporibus, tum in Aegypto primaria sanctissimorum monachorum, tum in Palaestina, vniuersaq; Syria dire vexati concussiq; essent Orthodoxi moribus Eutythianorum monachorum; quos, vt vitaret Seuerinus, profectioem parans, Dei (vt audisti) monitu, ad Noricos Ripenses, vt illis praesto esset in opportunitatibus, proficiscitur.

XXIX. Magno sane Dei beneficio factum est, vt Ecclesia illa olim nobilis sanctorum martyrum multiplicibus aucta coronis, frequentibus tamen barbarorum incursionibus valde depressa, aduentu Seuerini confurgeret, fidesq; tepescens denuò miraculose incalesceret. Sed quibus signis idem continuò innouetur, haec accipere ab eodem Egiptio enarrata: Dum (inquit) talibus exercitijs voboratus palmam supernae vocationis innocè sequeretur, quidam die ad ecclesiam profectus ex more. Tunc presbyteris, clero, vel ciuibus requisitus, cepit tota mentis humilitate predicere, vt hostium insidias imminentes orationibus & ieiunijs ac misericordiae fructibus imberent. Sed animi contumaces, ac desiderijs carnalibus inclinati, talia praedicentis oracula, insidelitatis sua discrimine probauerunt. Famulus autem Dei reuersus ad hospitium, quo ab Ecclesia fuerat custode susceptus, diem & horam imminente excidij praedens: De contumacia, aut oppido & civis peritura scilicet abscedo. Inde ad proximum, quod Comagenis appellatur, oppidum deglissauit: hoc barbarorum intrinsecis consuetudinibus, qui cum Romanis sedes inuadant, custodià seruabatur arctissima; nullaque ingrediendi vel egrediendi facilis licentia praestabatur: à quibus ta-

men famulus Dei, cum esset ignotus, nec interrogatus est, nec repulsus. Itaque mox ingressus Ecclesiam, cunctos de salute propria desperantes tenuit & orationibus atque eleemosynis hortabatur armari, proponens antiqua salutis exempla, quibus diuina protectio populum suum contra opinionem omnium mirabiliter liberasset. Cumque saltem omnium in ipso discrimine articulo praesentem credere dubitarent: senex, qui dudum Castoris ianui hospitio susceptor extiterat, venit, atque à portarum custodiibus sollicitè interrogazione discussus, incertum suis oppida habitum verosq; monstrauit; adiciens, eadem die, qua quidam homo Dei praedixerat, barbarorum vastitate deletum. Quo audito, solliciti responderunt: Petas ne ipse est, qui desperatu rebus, Dei nobis subsidium pollicetur? Mox igitur in Ecclesia retrogrado Dei famulo senex pedibus eius prostratus, atbat ipse se meritis liberatum, ne tam ceteris oppidanis subiret excidium.

Hic auditis, haditatos oppidi memorati incredulitatis veniam postulantes, monitis viri Dei sanctis operibus parauerunt: ieiunioque dediti, in Ecclesia per triduum congregati, errata praeterita castigabant gemitibus & lamentis. Die autem tertio, cum sacrificij reserui solemnitas impleretur, factò scilicet terramotu, ita sunt barbari intrinseci habitantes exterriti, vt portas sibi Romanos coegerint aperire, dolenter exeuntes. Igitur conciti diffugerunt, existimantes se vicinorum hostium obfusione vallatos: at illoque terrore diuinitus, errore confusi, mutuis se gladijs conciderunt. Tali ergo aduersarij interuisione consumpti, diuino plebi seruata praesidio, per tantum virum armis didicit pugnare castribus. sic igitur à domesticis primum atque ab externis liberati sunt hostibus, qui San. Seuerini monitis paruere. Complura auctor subdit, quae post haec sunt sublecuta: sed haec modò satis de virtutibus Seuerini, cui parentes Norici, filiorum Attilae euasere furorem. Haec ego confidens, proximamque cladem à Turcis illam eisdem populis lugens, ad eos planè clamare compellor illud Machabaei: Memores estote, quomodo saluati sunt patres vestri. Si haec tanta sunt vobis parata à Catholico & Apostolico viro Romae Ecclesiae communicatione coniunctosque vobis reliqua spes salutis, cum pro vobis hostes Catholicae fidei & Romanae Ecclesiae perduelles haerentis contra aduersarios pugnant? At illud ingerendum foelis vobisciferantis: Experi minimè ebrj, & stete, & vltate omnes, qui bibitis vinum cum dulcedine, quia per bit de ore vestro: Gen enim ascendit super vos fortis & innumerabilis, dentes eius vt dentes leonis, & molares vt canis leoni. Interpellate iterum precibus, qui vos liberet, Seueinum; & Deum colite sicut ille. At de his haec tenens.

Hoc item anno, qui obitum Valentiniani praecessit, magna penuria laborasse complures Orientis prouincias, & diuino auxilio subleuatas esse, Euaerius & alij tradunt. Porro rem gestam ipse narrat his verbis: Eisdem temporibus tanta fuit imbrim paucitas in vtraque Phrygia, Galatia, Cappadocia, & Cilicia, vt homines rerum necessariorum pensura cauti glimentum pessimum & exitiale caperent: vnde etiam pestis nata est, & ob vitium mutationem aegrotare coeperunt; & corporibus intumescens propter nimiam inflammationem lumina amiserunt; ac rursi simul afflicti, tertio die migrarunt è vita. Cui qualem pesti quamquam nullam paruae omnino remedium inueniri; fames tamen ipsi, quibus vita suppetebat, per salutarem Dei omnium moderatori prouidentiam leuata est. Quippe anno illo steris & effesto alimentum ex aere non aliter ac manna olim israelitis delapsum dicitur, & insequenti anno fructus maturos terra sua sponte produxisset. At non modò haec mala per Palaestinam grassabantur, verum etiam alia graues calamitates per alias multas & propè infinitas regiones pererrabant, haec ipsi, qui mox subdit de nece Aed, de qua nos huius anni exordio. Occidentales quoque & Boreales oras penuria afflictas deplorat Gelatus in Andromachum scribens. Sed eluxit eiusmodi famis occasione Noricorum Apostoli Seuerini sanctitas, nam audi, quid de ipso scribat Egiptius:

Eodem tempore civitatem nomine Fabiana (quam eam tradunt esse ciuitatem, quae Vienna Austriae appellatur) sua

XXX. FORNITENTIA DEDIT I-RAM DEI AVE-RENDAM. Astutus

XXXI. BARBARI BRIPSOI TRYG-IGANT.

1. Machab.

1. Machab.

XXXII.

Euaer. li. 2. c. 6. INGENS PENURIA VENIT ORBEM.

XXXIII.

VIEN-
NENIUS
PAME
LABO-
RANTI-
BUS SE
VERINUS
SVC CVR
BIT.

James oppresserat: cuius habitatores vicum sibi viciniam adferre
crediderunt, si ex supradicto oppulo Comageni hominum Dei re-
ligiosis precibus inuitarent. Quos ille ad se venire praesensens, à Do-
mino, ut cum eis pergeret, commoneatur. Quò cum venisset, cepit
cuius suadere dicens: Penitentia fructibus poteris à tanta sa-
ma pernicie liberari. Qui cum talibus proficerent institutus: bea-
tissimu Stevrimus divina revelatione cognovit, quamdam vidnam
nomine Proclam fruges plurimas occultasse. Quam produclam in
mediam arguit vehementer: Cui (inquit) nobilissimi orta natali-
bus, cupiditatis te prebes ancillam, & exas avaritia mancipium,
qua est (dicente Apostolo) servitus idolorum: Ecce Domino famulus
suis misericordiam consulente, tu quid de male parvi facias, non ha-
bebis, nisi forte frumenta, luce negata, in Danubij flucta propiciens,
humanitatem piscibus exhibeas, quam hominibus denegasti: quam-
obrem subveni tibi potius, quam pauperibus ex his, qua adhuc te
existimas, Christo eserviente, reservare.

XXXIV

Quibus auditis, magno mulier pauore perterrita, cepit serua-
ta libenter erogare pauperibus. Igitur non multo post rates plurima
de partibus Katarum mercibus onusta quamplurimum inphrate
videntur in litore Danubij, qua multis diebus crassa fluminis gla-
cie fuerant congelata: quò Dei imperio mox resoluta, ciborum
copias laborantibus detulerunt. Tunc capere se Cones Deum
i sperati remedi largiorem continuatà devotione laudare, qui de
tate diuturnis famu interire crediderant, fatentes evidenti rates
extra tempus glaciali resolutas frangere serui Dei precibus aduenisse.
Aere penuria satis, rebusque hoc anno geitis, hic finis
eitò.

colligat

IESV CHRISTI

Annus 455.

LEONIS PAP. MARCIANI G. IMP. ANNUS 16. MAXIMI

I. ANNVS
VI TIO-
NIS. C
I.

AGE iam annum vltionis aggrediamur, qui quadrin-
gentesimus quinquagesimus quintus ordine currit
funesto Consulatu Valentiniiani octauo, Anthemijque
collegae: qui ipse Valentiniianus Augustus obruncatur,
sed & qui tyrannicè inuase Imperium occiditur Maxi-
mus, atque in Vibem ab Eudoxia aduocatur ex Africa
Wind. li: hæc quidem ab ijs ex inimicis acceptis sibi inui-
cega vltionem patantibus, vlticente simul in senso nu-
mine peccata populi, sunt perpetrata: vt merito vltionis an-
num hic sit nominandus.

II.

Deficitur diuino penitus patrociniò Imperator (vt
vidimus) simulacra perturbat Ecclesie: cuius presidio,
cum antea da religione bene mereri satageat, ad triginta
ferme annos inter varia oborta rerum discrimina vitam
incolumis propagat: sinunt verò in scelus se præcipi-
tem ferre, cum incantamentis & magijs vt inquit Procop-
pius*) operam dedit, hæc artibus matronarum castita-
tem expugnaturus: cum & aggressus est illud nefas, vnde
sibi ipse parauit interfectores, ad quos perdendos barba-
ri ex Africa vocantur in Vibem: que ab immiserenti su-
per ceruicem & unum ortum gladio iam semel diuino benefi-
ciosa rependit, cum (vt restituaione Sancti Leonis Pape
diximus) Gentiles illud infigne Dei munus adscriberent
faro, Christiani verò Circensibus dediti & voluptatibus
prædediti ad Ecclesiam accederent infrequentes. In me-
moriam reuocanda est conio illa Leonis, quò de acceptis
à Deo beneficijs ex insperata salute liberatum populum
ingratum arguit: cum ipse ista procul intuens atque præ-
videns exclamauit: Magnum (inquiens) periculum est, esse
homines ingratos Deo, & per oblivionem beneficiorum cui nec
de correctione compungi, nec de remissioni lacari. Veror igitur, dile-
ctissimi ne vo c illa Prophetica tales increpasse videatur, qua dicit:
Flagellati eos, & non doluerunt: castigati eos, & nalerunt acci-
pere disciplinam, &c. Sed singulorum funera prosequa-
mur.

a Procop.
de bello
vandal.
lib. 1.

b Leo se
in oratione
Apost.

c Hiero. 5.

III.

Hic igitur anno, decimosexto Kalendas Aprilis, Va-

lentinianus Imperator occiditur in Campo Martio (viti
Castiodorus) ab amicis Aetij, dolo Maximi (subdit Mar-
cellinus *) per Othlam & Transilam Aetij fatelites, iam
perculso Heraclo spadone. De his item Enagrius * & alij.
Tenuit Valentiniianus Imperium annos triginta minus
mensibus septem & diebus sex.

Sed ne ignominiosè omnino Valentiniianus sepelitur,
quod reliquit posteris perierat monumentum, hic
perspicuum eundem eius affigam sepulchro. Agens Ha-
drianus Papa in epistola ad Carolum Magnum de cultu
sacratum imaginum, cum quæ essent in Vrbe nobiliores
recenset, hæc subdit: Sed & per rogatum eius (nempe Sixti
Pape) Valentiniianus Augustus fecit imaginem auream cum duo-
decim portis & Salvatore gemma pretiosis ornata, quam vno
gratia super Confessionem B. Petri Apostoli posuit. & à tunc vsque
hadenni apud nos ab omnibus Fidelibus venerantur. hæc Hadria-
nus. Ex quibus & illud obseruatione dignissimum acque
intelligere potes, Wandalos hoc anno ingressos in Ve-
bem, pretiosa quæque prædantes, abstulisse tamen ab
Ecclesia S. Petri ornamentis: Quomodo rogo, ad Ha-
driani Pape tempora aureum illud monumentum in tex-
tum gemmis super Confessionem Petri Apostoli immo-
bilitate in hærens integrum perdurasset, nisi manus Wan-
dalica religionis intru pepercisset: Sed captam iam pro-
sequamur historiam.

Occiso Valentiniiano, Maximus horum omnium archi-
eetus, nullo obice, inuadit, sibiq; sumit Imperium: de
quo ista Procopius: Interea Rome Maximus, Imperator nul-
lo negotio interfecto, tyrannidem cepit. Eudoxia potitur, eamq; sibi
coniegem inquit, cum sortè antea prima vxor decessisset. Sido-
nius de Maximo agens, tradit ipsum mox creasse Magi-
strum militum, Autum, virum quidem insignem, & no-
bilibus præfecturis clarum. Tanto autem Duce Maximus
meditabatur Romanum Imperium in pristinum vindi-
care: nam de eo agente in Gallijs ista Sidonius:
— sed perditæ cervens

Terrarum spacia Principe iam Maximus, vno
Quos fuit in rebus peditem, equitumq; Magistrum
Te sibi, Autie, legi, ita ipse de electo à Maximo Duce
Auito peritã militari Aetio quidem impari, sed probitate
maiore. Agebat tunc in Gallijs Auitus Præfectum Pæcor-
rij, quem magistratum summa cum laude pluribus an-
nis administrauerat: cum & iniunxit eidem Maximus le-
sationem ad barbarorum Reges, ad fœdera cum illis pa-
ciscenda; nam ipse apud Sidonium hæc ad illos pro con-
cione fertur orasse:

Sed dum me nostri Princeps modò Maximus Orbis
Ignarum, absentem procerum post mille repulsa:
Alitius post iura vocat, voluitq; sonoris
Præconem mutare tubæ: prompsissimus istud
Arripui officium vos que legatus adirem.
Fœdera prisca procor, &c. dederit illi dexteram, spesque
magna meliorum illuxit temporum, si licuisset.

Verum foris cautus, intus locors Maximus, citò nimis
Eudoxia credens, se ipsum perdidit & Imperium. Subdit
enim Procopius: Eius, tandem amore, dum vna horum
fasset, se verum interfectisse. Quare illa exaribata, prius animo
de vltione viri cogitans multo magis ob eius verba & animam
impudicum detectum ad vindicandum factus est incensa. Vbi
igitur illuxit, Carthaginem mitti rogatum Genfericum, vt
necem ab impio & anno vltio reit, ipsam verò indigna ab eodem
pati, Imprium occupatum, omnia perditum vti. Adit quoque
pro officio illud facitum, si afflicto auxilium ferat, cum in an-
cilia societateq; Valentiniiani esset; & Constantinopoli nullam esse
spem, Theodosio iam extincto, & Marciano imperante, Genfericus
igitur avaritia in primis permosus, spem, opum maxime consequen-
darum, ingenti cõfessu Italianam ad nauigans, Romam nullo adu-
sante, facile ingreditur. Maximum cunctisq; Romani fugientem
in scela, lapidibus obruunt, membratimq; diceperunt. hic finis
Maximi, cum menses tantum duos & dies aliquot impe-
rasset. De quo quidem hic Sidonij Apollinari egregie
philosophantis describamus epistolam, quam ad
Serranum, qui cum laudauerat, reddidit verbis
itis b:

VALEN-
TINI-
ANVS
G. O.
C. D. V. T. V. E.
in Clon
& Merell
in Clon
in Elogij
z. c. 7.

IV.

VIII.
CANDO
MAXIMO
SILEX.

V. MAXIMO

IX.

Maxim
in insu
dicim
Maximo
notit
cum im-
perium
vndit.

X.

FOVNTI
C. Y. N.
BARBA-
RI.

VI. SYDOR
2. 0. 0. 1.
TIO.

MAXIMO
IMP. O.
DITVS.

in Sidon.
lib. 2. E.
p. 14.

sum

SVTH
8